

K23; 735 2,1820,28; 363b 247; (14) 451 1,391; (15) 451 2,229; (16) 148 6, 348.

PROSA OG POESI

Den kalkunske hane, der var født med sporer og derfor troede, at han var kejser, pustedes sig op som et fartøj for fulde sejl, gik lige ind på ham og så pludrede den og blev ganske rød i hovedet *H. C. Andersen*, Den grimme ælling (1844). I den sorte præstekjole med kraven om halsen, med det røde ansigt, de små øjne og den nedhængende blå næse så han livagtigt ud som en kalkun *Christian Winther* (1); kalkuner, arrige i øjet, sejlene frem og tilbage, det var spidser fra teaterverdenen *Martin A. Hansen* (2).

Så latterlig gravitetisk og stolt som denne hane op-puster og bryster sig og med udspilet hale og nedslagne vinger marcherer omkring sin hun eller træder hende, når han enten er forelsket eller ser nogen fremmed, især i røde klæder, så er han dog et dumt og frygtsomt dyr; han er endog bange for et

halmstrå, når man lægger det over hans hals, eller man bøjer ham til jorden og laver en streg med kridt, da tror han det er en bjælke og bliver liggende *Esaias Fleischer* (3).

De sætter næsen i vejret og falder over deres egne ben. De hører ikke en lyd, endog af den behageligste fløjte, før de optændes af harme, trækker huden op over ørerne og næsen fyldes med blod. De tåler ikke, at nogen skabning lever med dem, end ikke at den flittige høne piller et lille korn, som de selv har kastet til side. Aves de end stundom lidt af en pisk glemmer de på få dage tugtelsen og flyver atter folk op på hovedet, eller hvis de stækkes hakker de i læggene, man kan endda ikke have en kjole på, der er dem tilpas *P. D. Faber* (3a).

Kalkunen hører til de hovmodige. Vi har alle set, hvor opblæst den kan være, og i sin latterlige position er den forlængst et yndet billede på visse mennesker. Også i kærlighed er den utålelig, mere forført af sin egen charme end af sin udkårne. Den bliver rødviollet i hovedet, den går så anstrengt af sin værdighed at det ser ud, som om den ved hvert skridt må trække sine fødder op af jorden. »Puff, puff« siger den, og fjerene strutter, mens halen folder sig ud som en faraonisk vifte. Denne vigtighed smitter hønen, hun tripper rundt i dansetrin og pludselig, uberegnelig som officersfruen i en vaudeville, styrter hun sig, henrevet, til hans metalskinnende bryst. Hvis hønen er ganske ung, så tripper han hastigere, puster sig kraftigere op, kort sagt søger af al magt at synes yngre. Han tilbeder sig selv og glemmer øjeblikkelig sin erobring *Ole Vinding* (4).

Rasende, rødhovede, skvaldrende kalkuner *Tove Meyer* (5); de voldske kalkuner [med] fremmedartede, uhyggelige manerer *Achton Friis* (6); kalkuner usandsynlige som en spøg i hovedet, med lyseblå, rynkede halse, som om en slange stak frem af fjerene *Mogens Lorentzen* (7). Kyllingerne, der ligner små strudse, spanker om på solplænen, fanger fluer og æder græs *Kai Hoffmann* (8).

Rød i kam kalkunen blærer sig og spankulerer doven *Poul la Cour* (9). Kalkunen er let at støde på ærmet, og her har du én, der er smækfornæret! · · En djævel er faret mossjøen i blodet, og han puster sig op og bli'r ildrød i ho'det *Brinck Hillig-søe* (10).

St. St. Blicher, Kalkunerne (1823).

LITTERATUR: (1) 79 1,159; (2) 263 281; (3) 184 8,1796,855f; (3a) 703 1,1799,161f; (4) 739 87f; (5) 458 upag.; (6) 213b 1,388; (7) 430b 126; (8) 302c 42; (9) 118b 27; (10) 295a upag.

Kalkuner i cirkusmiljø. Nordfoto.

